

Ve Sen Baba Şimdi Yanımda Olsaydın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Haziran 2022

Renklerim var benim, baba alabildiğine sakın bir iklime öykündüğümü sana söylemeden çekip gittin ve o ağdalı bahar akşamı nazenin varlığına son bir kez sokulmadan göç ettin bizden...

Meylettiğimdir mevsim içi seni dışı beni yakar misali...

Mealimse hüznün, babam: sökün eden kırlangıçlar var karşı bahçeden ve hırpani yüreğim sözcüklerle ördüğüm saçlarım var kızıla çalan ve gecenin arka bahçesindeyim ben de tıpkı yattığın kabre kendimi yakın hissettiğim.

Azımsanan varlığım ve hayallerim hani seninle söyleştığımız uzun yaz akşamlarında heybeme tıktığım nasihatlerine hala sadığım...

Sandukamsa sarı.

Sarmalında sevginin benim yitip giden çınar ağacım ağaran saçlarım oysaki ben hala senin küçük kızınım.

Deştiğim mi?

Devşirdiğim mi?

Yoksa kırdığım potlar mı baba sevdikçe kendimden uzaklaştığım meğerse ben sevilmesi gereken ilk kişiymiş bunca insanın da tartakladığı...

Alabildiğine yalnızım.

Olabildiğinçe çalışkan ve azimli ve yıktığım putlar yakardığım Mevla'm bir nebze de olsa yakınında olsaydım keşke senin.

Duvarlarımız ince aslında insanlar saklı duvarların içinde meğerse duvarların da kulağı varmış sen gittin gideli aşırıldığım çikolata tadına hayat ara sıra olsa olsa kendi çekmecemde saklı yine haiz olan benim çikolata tadında her sözcük bilir misin?

Nazenin fıtratımda saklı gizem senin dahi bilmediğin yeni dertlerim var ve elini bıraktığın kader arkadaşın olsa da annem şimdilerde çınarım asıl benim anneme sahip çıkması gereken...

Gevrek gevrek gülüyor insanlar en çok da gözlerim yaşardığında bu yüzden onlar yeşerdiğini sanıyorlar gözlerimin tam da ağlayacakken kaçıyorum içime ve dışlandığım kadar da direnç gösteriyorum yeryüzünde yaşayan münafık gölgelere.

Kara peçesi iblisin.

Pembeden bulutlar oysa izini sürdüğüm ve gizimle teslimiyetim Rabbime.

Ruhumun nakkaşı sefil kalemim bilmedim de onun kalender olduğunu bense kambersiz düğün misali harmandalı oynuyorum gecenin köründe ve parmak uçlarımda sekiyorum bazense bir hayal olup konuyorum göğe ve rahmetini avuçluyorum evrenin başat sözcüklerde ve baş eğdiğim iklimde ne de olsa boynum kıldan incedir Rabbin katına her çıktığımda geri dönmek istemiyorum ve gözlerden de gönüllerden de irak yaşıyorum yine de yine de...

Sevgim de dualarım da sevdiklerimle.

Daha çok sevebilecekken kendimi bunca insanın yerine alabildiğine kızgın ve öfkeliyim kendime: ah,

nasıl da heba ettim ömrü sevmeye değmeyecek insanların uğruna...

Delişmen dalgalar var üzerime üzerime gelen.

Sevici kuşlar var bir bir ağaçlarda seken ve ben onları bile uzaktan seviyorum tıpkı sen de beni bizi uzaktan severken gösteremediğin neyse özlüyorum işte en çok da söyleyemediklerim içimde kaynayıp taşarken bunca zamanı nasıl bir başıma ve ayakta kalarak geçirdimse sökün eden hecelerden öyküler ve şiirler derliyorum bir yandan da dertleniyorum, baba...

Eğitimci kimliğiyle kesişmişken yolumuz.

Bir de edebiyatın göbeğinde öğretmenlik yapan senin sayende bu denli öğrenme aşkıyla yanan ben nasıl oluyor da pes edeceksen hem hayattan hem de yazmaktan...

Bildiğin gibi değil baba.

Kalemimle aldığım yol.

Bildiğinden de öte baba çünkü ben senin hayallerini yine gerçek kılamadım çünkü çok şey ummuştum yazmanın verdiği heyecanla bunca şeyi yazıp da ansızın kalemim bana darılmışken ki ben zaten küskünüm hem insanlara hem kendime üstüne üstelik kalemimin kalbi daha da kırılmışken bilemiyorum işte ne yapacağımı.

Ara sıra anekdotlar yazıyorum ve nice mektup hiç biri de alıcısına ulaşmadı desem bile umut ediyorum ki sahiplenildi yazdıklarımın çoğu.

Güleç yüzüm genelde asık.

Hazan misaliyim sürekli yaprak döküyorum.

Asma ağacı gibiyim sarmaşık misali duygularım ve köklerim nasıl da ki sağlam ve işte halen ayaktayım Rabbin izniyle ama bir de bana sor bu denli sıkıntıdan yüzümün akıyla nasıl çıktığımı.

Melun mahzun bazen yeryüzü ve işte ayaklarımı yerden kesen olağan üstü duygular ve arındığım kadar da ar bildiğim neyse ve işte elimi uzatıyorum gök kubbeye tam da avuçlayacakken mehtabı yıldızlar çivi çıkarıyorlar benliğime derken gözlerimi açıyorum ve rüyam sonlanıyor zaten sonra da unutuyorum gördüğüm rüyayı ta ki gün ilerleyip de geceye erdiğimde elime kalemimi alıp da rüyamla hemhal olacakken...

Bu da olmuyor son zamanlarda ve üstüm başım nasıl da pejmürde ve işte İlahi Sarkaç çalışmaya başlıyor ansızın ve yeniden pür neşe kavuşuyorum çocukluğumdaki neşeme en azından dinmeyen sevgimle umudumla ara sıra içimdeki çocuğu gün yüzüne çıkarıp dolaşıyoruz el ele.

Göğün katlarında kimler yaşıyorsa artık...

İnsanlarsa akıllarına estiklerinde beni yerin dibine soktuklarında ve sen, baba sen...

Şimdi yanımda olsaydın sen de mi karşı çıkardın bana ve hayallerime?

Ve sen baba, şimdi yanımda olsaydın sana verdiğim/vermediğim sözleri tutmadığım için kızılca kıyamet koparır mıydın?

Hüznüm üstüme başıma bulaştı işte ve ben yarının babalar günü olduğunu bir anda hatırlayıp sana yazmak istedim ve keşke hala senin küçük güler yüzlü mutlu kızın olarak kalsaydın ve sen beni yine hep korusaydın ne de olsa kendimim illa ki kendimi korumak zorunda olan elbet Allah'ın izniyle ki senin kızgınlığından öfkenden beni bizi koruyan kimse de yok iken senin sağlığında.

Üzerimde kurduğun baskı ve de: geçenlerde annemle tartıştık bu baskı neden hala sonlanmadı, diye ve

annem reddetti bana baskı yaptığını bense yine içime kapandım aslında ben de farkındayım nerede hata yaptığımı ve aralıksız gardımı alıp en mükemmele ulaşmak adına çabam elbet ömrüm yeterse yine de baba...

Hiçbir şeyin tadı kalmadı son zamanlarda.

Adı çıkan ise iyilik ve iyi niyet ve ben adımın çıkmasına razıyım da ne de olsa birilerine öykünmek birilerini rol model almak gibi kaygılarım olmadı asla.

Esen rüzgâra tembih ettim baba ve biliyorum ki sana taşıyacak selamımı ve özlemimi...

Sen gittikten sonra...

Bense kendimden defalarca gidecekken...

Ah, baba, dile gelmeyen çok şey var ve dua et ki; kalemim de terk etmesin beni...

Babalar günün kutlu olsun...